
Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Pogrzeb

Pod Jego skrzydłami

Tekst biblijny

Psaln 23

II Tes. 4,13-18

Obj. 21,1-5

Pieśni

Plan kazania *Dziedzictwo Dobrego Pasterza*

Ps. 25,1; Jan 10,14-15

I. WPROWADZENIE

- A. W dzieciństwie uczymy się cytować piękny psalm o Pasterzu. Potem, w średnim wieku, gdy borykamy się z codziennymi problemami rodzinnymi i zawodowymi, sięgamy do tego psalmu w chwilach frustracji i rozpacz, aby znaleźć na nowo pocieszenie i siłę.
- B. Zaczynamy więcej rozumieć o Pasterzu, który prowadzi nas przez trudne chwile. Potem, gdy mijają lata i nadchodzi jesień życia, słowa tego pięknego psalmu nabierają dla nas jeszcze większego znaczenia.
- C. Ukochani odchodzą. Pustka, która pozostaje, jest czasem nie do zniesienia. Wtedy z jeszcze większym przekonaniem cytujemy słowa: „Choćbym szedł ciemną doliną, zła się nie ulękę, boś ty ze mną” (w. 23,4).
- D. Dawid prawdopodobnie napisał ten psalm w dojrzałych latach swego życia. Zastanawiał się, rozmyślał o minionych latach i niezliczonych sytuacjach, w których Bóg okazał się jego Pasterzem.

II. KLUCZEM DO TEGO PSALMU JEST PIERWSZY WERSET:

„Pan jest moim Pasterzem, nie brak mi niczego”.

Kim jest Pan?

- A. Pozwólmy, by dotarły do nas słowa Jezusa, które wypowiedział do ludzi słuchających Go pewnego dnia, dawno temu, a które zostały zapisane w Ewangelii Jana 10,14-15
- B. Czy nie jest to sednem tego, co napisał Dawid w Psalmie 23?
 1. Ponieważ Pan był dla niego tym, kim jest prawdziwy pasterz dla owiec, Dawidowi nie brakowało niczego, co było mu naprawdę potrzebne.
 2. Kiedy szedł ciemną doliną smutku, nie brakowało mu łaski i siły, aby mógł przeżyć długie, męczące dni.
 3. Ponadto nie tylko pasterz zna owce, ale owce znają pasterza; nie pójdą za obcym pasterzem.
 4. Jezus powiedział o tym w następujących słowach: Jan 10,2-4.
 5. Rzeczywiście, „Pan jest moim pasterzem, niczego mi nie braknie”.

III. JEDNAK TO NIE WSZYSTKO.

- A. „Na niwach zielonych pasie mnie. Nad wody spokojne prowadzi mnie. Duszę moją pokrzepia” (Psalm 23,2-3a).

Oto w skrócie historia życia dziecka Bożego.

 1. Rozpoczyna dzień o poranku i spędza go w trudzie. Jednak w porze odpoczynku, łączności z Bogiem, Pan pozwala mu leżeć na zielonych pastwiskach.
 2. Czy to możliwe, by zmęczenie, a nawet choroby były po to, abyśmy poznali smak odpoczynku?
 3. W pośpiechu życia czasem zapominamy o odpoczynaniu, wyciszeniu się, spotkaniu z Bogiem, który nas stworzył i pragnie społeczności z nami.
 4. Dawid świadczy, że Bóg może zmienić najtrudniejszą sytuację w „zielone pastwisko”, a najbardziej wzburzone fale w „wody spokojne”.
 5. Zielony kolor jest najbardziej relaksujący; jest kolorem nadziei. „Zielone pastwisko” wymaga deszczu i słońca. Burzowe chmury często są potrzebne, by przynieść deszcz, ale po burzy zawsze świeci słońce.
- B. Bóg prowadzi nas „ścieżkami sprawiedliwości ze względu na imię swoje”.

1. Dawid rozumiał pod tym pojęciem „proste ścieżki” prowadzące bezpośrednio do celu.
2. Życie człowieka kierowanego przez Boga nigdy nie będzie bezcelowe.
 - a. Zawsze zmierza do celu.
 - b. Także wtedy, gdy Bóg wzywa swoje dziecko do odpoczynku, spełnia swój plan i realizuje swoje zamiary w życiu człowieka.

IV. ON JEST Z NAMI W TRUDNYCH CHWILACH.

„Choćbym nawet szedł ciemną doliną, zła się nie ulękę, boś ty ze mną, łaska twoja i kij twój mnie pocieszają” (Ps. 23, 4).

- A. Zwróćcie uwagę, że czas wytchnienia nad spokojnymi wodami, na zielonych pastwiskach, znajduje się tuż przed najtrudniejszą częścią wędrówki z Pasterzem — przejściem przez „ciemną dolinę” albo „dolinę cienia śmierci” (BG).
- B. Życiowe próby — najtrudniejsze doświadczenia w wędrówce — najczęściej zdarzają się o poranku życia.
- C. Przychodzą raczej pod wieczór, po tym, jak mieliśmy liczne okazje, by zapoznać się z naszym Bogiem jako Przyjacielem, Panem i Zbawcą.
- D. Mieliśmy okazję rozmawiać z Nim i słyszeć Jego zapewnienie, iż należymy do Niego.

V. DWA OSTATNIE WERSETY TEGO PIĘKNEGO PSALMU PRZYGOTOWUJĄ NAS NA KONIEC WĘDRÓWKI.

- A. Sceneria zmienia się z pasterskiej wędrówki przez pustkowią życia na królewski pałac przygotowany i przyozdobiony przez Gospodarza na przyjęcie gości.
- B. Dobry Pasterz przywiódł swoje stado do domu, a idea domu jest podkreślona przez obraz zastawionego stołu i obfitego zaopatrzenia dokonanego przez Gospodarza.
- C. Owce są bezpieczne w stadzie, a wrogowie są na zewnątrz, pałający złością, ale bezradni.
- D. Rzeczywiście, nasz „kielich radości” przelewa się na myśl o naszym Dobrym Pasterzu troszczącym się o owce.

VI. PODSUMOWANIE

- A. Nasz Pasterz nie tylko prowadzi nas i idzie przed nami, aby nam torować i rozjaśniać drogę. On także jest naszą „tylną strażą”.

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Pogrzeb

Do Ciebie, Boże mój

Tekst biblijny

Kazn. 1,1-11

I Kor. 15,51-58

Pieśni

Plan kazania *Piękno śmierci*

I Kor. 15,55-57

I. WPROWADZENIE

- A. Czasem w ciemnościach smutku, w obliczu śmierci, zadajemy pytania: „Czy jest jakaś logika w śmierci? Dlaczego umieramy? Czy śmierć jest po prostu tragiczną pomyłką i stratą?”
- B. Apostoł Paweł mówi, że śmierć jest środkiem, za pomocą którego pozbywamy się swych skażonych ciał, aby przy zmartwychwstaniu otrzymać ciała, które nie podlegają skażeniu.
- C. Kiedy człowiek zgrzeszył, jego ciało zostało poddane chorobom, bólowi, skażeniu i procesowi starzenia. Bóg nie chciał, aby człowiek żył wiecznie w takim stanie. Przypuśćmy, że człowiek nie mógłby umrzeć, ale byłby skazany na wieczne życie w ciele, które starzałoby się ciągle, stawałoby się słabsze, bardziej obolałe, schorowane i zepsute? Mimo że śmierć jest wrogiem, Bóg posłużył się nawet nią dla naszego dobra. W tym sensie śmierć jest błogosławnym wyzwoleniem, oferującym oczekiwanie na zmartwychwstanie w ciele nieskażonym i nieśmiertelnym.
- D. Problemem tych, którzy pozostają, jest to, iż widzą tę sprawę tylko z jednej strony. W pewnym sensie widzimy życie tylko „od spodu”.

1. Rzeczywiście, widzimy „jakby w zwierciadle” i „nasze poznanie jest cząstkowe”.
2. Wśród tych ludzkich wątpliwości i niewiadomych, słyszymy obietnicę zapisaną dawno temu: „Bóg wszystko pięknie uczynił w swoim czasie” (Kazn. 3,11).

II. BOŻY CZAS I BOŻY SPOSÓB

- A. Bóg daje nam perspektywę ujrzenia wszystkich rzeczy takimi, jakie naprawdę mają być.
- B. Ta zasada funkcjonuje w przyrodzie.
 1. Pomyślcie na przykład o nasieniu. Nasienie wygląda na suche i martwe — pozbawione życia. Czy wyobrażacie sobie, że ktoś złożyłby na grobie przyjaciela czy kogoś bliskiego paczkę nasion kwiatów?
 2. Jednak nasienie zawiera w sobie całe piękno kwiatów. W normalnym procesie funkcjonowania przyrody nasienie kiełkuje, wypuszcza korzenie, łodyżkę, liście i staje się rośliną; roślina wypuszcza pąki, a te rozwijają się w kwiaty. „Bóg wszystko pięknie uczynił w swoim czasie”. Zwróćcie uwagę na piękno pór roku. Oczywiście wszyscy kochamy wiosnę, kiedy cała przyroda budzi się do życia. Latem pola złocą się dojrzewającym zbożem. Następnie przychodzi jesień. Maluje liście drzew na żółto i czerwono, a my skłaniamy nasze czoła w dziękczynieniu za plody ziemi. Potem jednak nastaje zima z jej magicznym blaskiem lodu i śniegu. Każda pora roku ma swoje piękno; czy można je porównywać? Możemy tylko przyznać, że „Bóg wszystko pięknie uczynił w swoim czasie”. Tę samą zasadę możemy odnieść do ludzkiego życia. Który okres życia człowieka jest najpiękniejszy? Myślmy o radosnym uśmiechu maleńkich dzieci, tak bezradnych i niewinnych. Potem przychodzą nam na myśl chłopcy i dziewczynki w latach szkolnych, pełni energii i pomysłowości, wybiegający na spotkanie mamy i taty wracających z pracy do domu. Przychodzi nam też na myśl wystrojony w garnitur maturzysta. Potem nastaje pora ojcostwa i macierzyństwa, budowania nowej rodziny. W końcu zmarszczki zwiastują wiek podeszły, a człowiek zaczyna podsumowywać swoje życie i cieszyć się owocami swojej pracy i miłości. Każdy nowy etap życia przydaje mu piękna. „Bóg wszystko pięknie uczynił w swoim

czasie”. Jednak niegdyś, dawno temu, na przedmieściach starożytnego miasta stanął wstrętny drewniany krzyż. Na tym prymitywnym narzędziu tortur zawisnął młody Galilejczyk, wcześniej rozebrany do naga i ubiczowany. Wieniec z gałązek ciernia wciśnięto mu na głowę, a powyżej do krzyża przytwierdzono sarkastyczny napis: „Jezus Nazareński, król Żydów”. Czy ktokolwiek mógłby dopatrzeć się w tym widoku jakiegoś piękna? Jednak gdy złożono do grobu ciało tego Męczennika, nie pozostało tam dłużej niż do trzeciego dnia! Bóg uczynił go Panem i Mesjaszem, tego Jezusa, który został ukrzyżowany. Dzisiaj miliony ludzi poświęcają swe życie, by służyć temu Jezusowi. Nawet Jego krzyż stał się dla nas symbolem piękna miłości. „Bóg wszystko pięknie uczynił w swoim czasie”.

III. „GDZIEŻ JEST, O ŚMIERCI, ZWYCIĘSTWO TWOJE?”

- A. W świetle tego możemy zrozumieć znaczenie słów Pawła z I Kor. 15,55:
1. Gdzie jest żądło śmierci?
 2. Jest to lęk człowieka, który zbliża się do Boga nie wiedząc o przebaczeniu grzechów. Jest to straszliwe oczekiwanie nieznaney, tajemniczej przyszłości.
 3. Na czym polega zwycięstwo śmierci? Jest to jej wieczne panowanie nad człowiekiem, który nie jest pogodzony z Bogiem — beznadziejne, wieczne uwięzienie. Gdy człowiek żyje bez Boga, śmierć jest dla niego czymś strasznym; jest w niej coś potwornego, ostatecznego.
 4. Jednak dzięki Bogu Paweł nie pozostawia nas w beznadziejności.
 - a. Tajemnicą jego odwagi i wszystkich dzieci Bożych są słowa zapisane w I Kor. 15,57.
 - b. Paweł oczekiwał śmierci nie dlatego, że pragnął uciec od życia, ale zdawał sobie sprawę z jej nieuchronności (gdyż Pismo Święte świadczy, że „każdy musi umrzeć”).
 - c. Paweł cieszył się z tego, że Chrystus odebrał śmierci jej przerażający aspekt, który wcześniej towarzyszył jej nieodłącznie.
- B. Chrystus powrócił ze śmierci do życia nie tylko po to, by powiedzieć nam, że istnieje zmartwychwstania, ale także by obiecać nam: „W domu Ojca mego wiele jest mieszkań;

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Pogrzeb

Temat kazania *Biegu dokonałem*

Wiersz *Bezgłośny język*

Po górach i dolinach,
na łądzie i wśród morza fal,
Bóg wciąż do nas przemawia,
choć słów nie słyszać tam.

Na falach eteru lekkich
i cienkich jak kryształ szkła
ogniste frazy wędrują
choć lot ich krótko trwa.

Chociaż nie słyszą ich uszy,
rozpoznać można wnet
poselstwo jasne i pewne,
co szybko niebem mknie.

Język ich słów nie zawiera –
język Bożej miłości –
który każdy może poznać
i każdy się może nauczyć.

Margie B. Boswell

Tekst biblijny

Psalm 121
Rzym. 1,16

Pieśni

Plan kazania *Gotowy!*

II Tym. 4,6-8

I. WPROWADZENIE

- A. W swoim pożegnalnym przemówieniu w Kongresie Stanów Zjednoczonych generał Douglas MacArthur zacytował słowa, które zostały w ten sposób upamiętnione: „Starczy żołnierze nigdy nie umierają; oni po prostu znikają”.
- B. Choć może jest to prawdą w przypadku ziemskich żołnierzy, to jednak nie dotyczy żołnierzy krzyża. Ci, którzy wiernie służą Wodzowi zbawienia, nie „znikają” na zawsze.
- C. Znacznie lepszym epitafium dla chrześcijan są zapisane w II Liście do Tymoteusza 4,6-8 słowa Pawła oczekującego zakończenia swego doczesnego życia.

II. „CZAS ROZSTANIA MOJEGO Z ŻYCIEM NADSZEDŁ”

- A. Zwróćcie uwagę, że apostoł złożył wcześniej zwycięskie oświadczenie (II Tym. 4,6).
- B. „Jestem gotowy!” Co za zwycięska, elektryzująca deklaracja! Jednak jest to deklaracja, którą w każdej chwili może złożyć każdy wierzący człowiek.
 - 1. Nie znaczy to, że w życiu każdego człowieka zostało zrobione wszystko, co mogło być zrobione. Nie oznacza to też, że człowiek ten osiągnął wszystkie możliwe stopnie dojrzałości w wierze.
 - 2. Wyznanie to odzwierciedla raczej ufność wierzącego człowieka, który codziennie, stale żyje z Bogiem w wytrwałej wierze.
- C. Tak więc być „gotowym”, znaczy akceptować wolę Bożą. Oddany chrześcijanin, choć może i powinien miłować to życie pełne okazji do służenia Panu, nie widzi nic zdrożnego w stwierdzeniu „jestem gotowy”, bez względu na to, w jakim momencie swej wędrówki się znajduje.
- D. Poświęcony chrześcijanin z pewnością pragnie przeżyć każdą minutę, jaką Bóg wyznaczył mu tu, na tym świecie. Jednak wciąż wierzy, że „czas rozstania” dla każdego człowieka jest bliski, bardzo bliski.
- E. Tak więc postawą chrześcijanina jest gotowość.

III. „DOBRY BÓJ BOJOWAŁEM”.

- A. Paweł, złożywszy to poruszające oświadczenie, spojrział w obiecującą przyszłość (II Tym. 4,7).

1. „Dobry bój bojowałem”.
 - a. Paweł nie miał na myśli tego, że zawsze walczył najlepiej, jak potrafił, i że zawsze służył „na najwyższych obrotach”.
 - b. Słowo *dobry* odnosi się raczej do samego boju, a nie do sposobu, w jaki się go prowadzi.
 - c. Bój, w którym uczestniczą dzieci Boże, jest dobry, bo zwycięstwo w nim jest pewne.
 - d. Jednak żaden ziemski dowódca, bez względu na to, jak dobrze wyszkoleni i jak liczni byli jego żołnierze, nie mógł powiedzieć: „Ruszajcie do walki, żołnierze. Nie bójcie się, już zwyciężyliście!” To byłoby szczytem zuchwalstwa.
 2. Jednak Pan może coś takiego powiedzieć swoim żołnierzom. Na krzyżu bitwa między dobrem a złem została na zawsze rozstrzygnięta na korzyść dobra.
 3. Teraz, w doczesnym życiu, uczestniczymy w szczegółach tej bitwy, zgodnie z wolą i zamierzeniami wszechwiedzącego i wszechmocnego Pana.
- B. „Biegu dokonałem”.
1. Paweł nie mówi tu, że doskonale i bezbłędnie wykonał wszystko, co obejmowała wola Boża w jego życiu i służbie.
 2. Choć był jednym z największych sług Bożych, Paweł był tylko człowiekiem, i on pierwszy był gotów uznać swoją słabość.
 3. Paweł chciał powiedzieć, że Bóg wyznaczył bieg swoim wiernym, a Jego pragnieniem jest, by ten bieg ukończyli.
 4. Być może nie wykonają go doskonale, ale wykonają go.
- C. „Wiarę zachowałem”.
1. Mówiąc o tym Paweł miał na myśli, że strzegł prawdę Słowa Bożego.
 2. Nie pozwalał, by jego emocje wybiegały poza granice zdrowego rozsądku, a Bóg dał mu duchowe zrozumienie, dzięki któremu wiedział, jak stosować Słowo Boże w swoim życiu.
 3. Otrzymał polecenia i nie próbował ich kwestionować. Starał się je wykonać zgodnie ze wszelkimi zaleceniami, jakie otrzymał od Boga.
 4. Był wierny swemu powołaniu.

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Pogrzeb

Propozycje dotyczące właściwej procedury

1. Gdy starszy zboru lub pastor dowiaduje się, że będzie prowadził pogrzeb, powinien niezwłocznie udać się do rodziny zmarłej osoby i udzielić pociechy.
2. Poznaj życzenia rodziny dotyczące organizacji pogrzebu i spełnij je w taki sposób, aby wzbudzić zaufanie, przynieść pocieszenie i pomoc.
3. Prowadzenie uroczystości pogrzebowej wymaga wycucia i taktu.
4. Jest to czas, kiedy starszy zboru lub pastor przybliży się do swoich współwierzących — kiedy jego serce i ich serca są głęboko poruszone.
5. Im prostsza jest uroczystość pogrzebowa, tym lepiej.
6. Niechaj uroczystość będzie pełna prawdziwej serdeczności i szczerzej sympatii.
7. Prowadzący nie może występować jako sędzia zmarłej osoby, ale raczej jako ten, który pociesza pogrążonych w żalu bliskich.
8. Ponieważ w pogrzebie uczestniczy zazwyczaj wiele osób, prowadzący powinien dobrze się przygotować.
9. Można przeczytać krótki życiorys zmarłej osoby, aby przypomnieć najważniejsze fakty z jej życia.
10. Stosowne byłoby też przedstawienie krótkiej charakterystyki uwzględniającej dodatnie cechy charakteru i osiągnięcia zmarłej osoby.
11. Dobrze jest, jeśli po pogrzebie prowadzący towarzyszy rodzinie zmarłej osoby w drodze do domu. W tym czasie pociecha duchowa może być najbardziej potrzebna i skuteczna. Gdy wszystko, co można było zrobić dla zmarłego, zostało już zrobione, przychodzi czas na odprężenie. Serca bliskich są wtedy otwarte na uprzejme sugestie starszego zboru lub pastora.

12. Starszy zboru lub pastor będzie mógł zapoznać się z innymi członkami rodziny i przyjaciółmi zmarłej osoby. Można nawiązać trwałe znajomości.

Sugestie dotyczące uroczystości żałobnej i pogrzebu

1. Porządek uroczystości żałobnej i pogrzebu powinien być prosty.
2. Należy wziąć pod uwagę kilka czynników.
 - a. Dobrze jest uszanować życzenia rodziny zmarłej osoby, o ile to tylko możliwe.
 - b. Uroczystość w domu powinna być mniej formalna i znacznie krótsza.
 - c. Należy uwzględnić miejscowe zwyczaje.

I. PROPONOWANY PROGRAM

1. Muzyka
2. Czytanie Pisma Świętego
3. Wstęp
4. Pieśń
5. Studium biblijne
6. Modlitwa prowadzącego
7. Mowa pogrzebowa
8. Błogosławieństwo

II. PROPONOWANY PROGRAM

1. Utwór instrumentalny
2. Czytanie Pisma Świętego
3. Modlitwa i wstęp
4. Pieśń
5. Przewodni fragment Pisma Świętego
6. Modlitwa prowadzącego
7. Pieśń
8. Życiorys lub charakterystyka
9. Mowa żałobna
10. Pieśń
11. Błogosławieństwo
12. Utwór instrumentalny

III. PROPONOWANY PROGRAM

1. Pieśń
2. Czytanie Pisma Świętego
3. Modlitwa
4. Mowa pogrzebowa
5. Modlitwa

IV. PROPONOWANY PROGRAM POGRZEBU

1. Czytanie Pisma Świętego
2. Wiersz lub krótka mowa
3. Błogosławieństwo

V. CYTATY Z KSIĄŻEK DUCHA PROROCTWA

Jezus, wzór pasterza, płakał w obliczu śmierci. „Chrystus był bacznym obserwatorem, zauważającym wiele rzeczy, które inni przeoczałi. Zawsze był gotów pomagać, zawsze gotów mówić słowa nadziei i pocieszenia zniechęconym i zbolalym. Pozwolił, by tłum tłoczył się wokół Niego, nie użalał się nad sobą, choć nieraz niemal padał ze zmęczenia. Kiedy natrafiał na pogrzebowy kondukt, nie był w stanie przejść obojętnie. Smutek przyćmiewał Jego twarz, gdy widział śmierć. Płakał z tymi, którzy się smucili” (U. L., s. 57).

Śmierć w obecności Dawcy życia jest tylko przejściowym stanem. „Jezus przemówił doniosłym, rozkazującym głosem: »Młodzieńcze, tobie mówię, wstań«. Głos ten przeniknął do uszu zmarłego. Młodzieniec, otworzył oczy. Jezus wziął go za rękę i niósł. Wzrok Jego padł na matkę dopiero co płaczącą, i ujrzał ich złączonych w długim, mocnym, radosnym uścisku. Tłum przyglądał się temu w milczeniu, jak zaczarowany. »Tedy wszystkich strach zdjął«. Milczący, przejści czcili ludzie zatrzymywali się na chwilę, jakby przed obliczem Boga a potem »wielbili Boga mówiąc: prorok wielki powstał między nami, a Bóg nawiedził lud swój«. Kondukt żałobny powracający do Nain przekształcił się w triumfalną procesję. »I rozeszła się o nim ta wieść po całej judzkiej ziemi i po wszystkiej okolicznej krainie«” (*Życie Jezusa*, wyd. VII, s. 241).

Chrześcijański pogrzeb może być skutecznym świadectwem. „Kiedy przybyliśmy wieczorem, dowiedzieliśmy się, że młody człowiek zbliża się do swego końca. Jego śmiertelna istota była przeżyta bólem. Modliliśmy się z nim, a jego ciężki oddech i jęki usta-

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Zebranie darów

Przykłady modlitw przy zebraniu darów

1. Niebiański Ojcie, w Twoim świętym słowie powiedziałeś, abyśmy przynosili dziesięciny do spichlerza, aby był zapas w Twoim domu. Pokornie, wdzięcznie składamy Ci dzisiaj nasze dziesięciny i dary. Dziękujemy Ci za ten przywilej. Niechaj Twoje imię będzie uwielbione w Chrystusie, naszym Zbawicielu i Panie. Amen.
2. Dziękujemy Ci, Ojcie, za przywilej, że możemy dla Twojej chwały i dla Twojej sprawy oddawać to, co nam dałeś. Prawdą są słowa Jezusa: „Bardziej błogosławioną rzeczą jest dawać niż brać”. Dziękujemy Ci za niebiańskie błogosławieństwo! Amen.
3. Jak Jezus na dziedzińcu świątyni obserwował ofiarodawców, tak Twoje oczy spoczywają dzisiaj na nas. Wyzwól nas, abyśmy służyli Ci w wolności. Bądź uwielbiony darami, które Ci przynosimy. Amen.
4. Wielbimy Cię, Panie, za radość dawania. Jak Jezus Chrystus oddał siebie za nas, tak my pragniemy oddawać Tobie to, czego nam udzieliłeś. Przynosimy Ci nasze serca i wszystko, co posiadamy. Użyj ich tak, jak chcesz dla ratowania ludzi. Amen.
5. Niebiański Ojcie, rozwijaj w nas łaskę dawania. Pomóż nam poznać radość i chwałę współdziałania z Tobą. Naucz nas Twoich zasad dawania, dla Twojej chwały. Amen.
6. „Błogosław, duszo moja, Panu, i wszystko, co we mnie, imieniu Jego świętemu. Błogosław, duszo moja, Panu, i nie zapominaj wszystkich dobrodziejstw Jego”. Ojcie, uznajemy Twoje liczne błogosławieństwa. Oddajemy Ci w darze samych siebie i nasze pieniądze. Tobie niech będzie chwała! Amen.

7. Ojcze, gdy oddajemy dzisiaj Tobie te dary, czynimy to w duchu Twojego Słowa, które mówi: „Znacie bowiem łaskę Pana naszego Jezusa Chrystusa, który będąc bogatym, dla was stał się ubogim, aby was ubóstwem swoim ubogacił”. Niech te dary zostaną wykorzystane w Twoim dziele. Dla Twojej chwały prosimy. Amen.
8. Chwała niech będzie Twojemu imieniu za Twe obfite dary. Uznajemy Twoją hojność wyrażając dziękczynienie i składając nasze dar dla Ciebie z radością i uwielbieniem. Dzięki Ci za przywilej dawania. W imieniu Jezusa. Amen.
9. Czciście Pana w pięknie świętości. Oddajcie Panu chwałę należną imieniu Jego. Oddajcie siebie, nasz czas, nasze serca i nasze dary pieniężne dla chwały Twojego imienia. Niechaj Twoje dzieło rozwija się, a Twój Kościół wzrasta i jaśnieje, gdyż oddajemy te dary w imieniu Jezusa. Amen.
10. Nasz Ojcze, wielbimy Cię za dar życia. Twoja twórcza moc przywiodła nas do istnienia i codziennie podtrzymuje przy życiu. Dziękujemy Ci za Jezusa, który zapłacił za grzechy i którego zmartwychwstanie umożliwia nasze zwycięstwo nad śmiercią. Obyśmy chodzili Jego śladami, posłuszni Twojej woli i byli gotowi nawet oddać życie, jeśli będzie to potrzebne. Przyjmij nasze dary jako wyraz naszej miłości za dar Chrystusa, naszego Zbawiciela i Pana. W Jego imieniu prosimy. Amen.
11. Nasz niebiański Ojcze, dziękujemy Ci za obietnicę Twojej obecności tam, gdzie dwaj lub trzej zbiorą się w Twoje imię. Prosimy Cię o błogosławieństwa podczas naszego spotkania w tym dniu. Pragniemy, aby to kolejne spotkanie z Tobą dało nam siłę do lepszej służby. Przebacz nam, że nieraz nasze nabożeństwo jest tylko formalną uroczystością, a nie duchową wspólnotą. Wyzwól nas z niewłaściwej rutyny i religijnej tradycji, abyśmy stali się wrażliwsi na wpływ Ducha Świętego. Jesteśmy wdzięczni za okazję wspierania Twojej misji pełnionej przez tę wspólnotę. Prosimy, by nasze dary były świadectwem Twojej wielkiej ofiary. Postaw przed nami na nowo przykład Macedończyków, którzy „najpierw oddali siebie”. W imieniu Jezusa prosimy. Amen.
12. Kochany Ojcze, jesteśmy wdzięczni za wszystkie błogosławieństwa. Dziękujemy Ci za zdrowie i siłę; jesteśmy wdzięczni za dobre dzieło i wielbimy Twoje imię za miłość naszych

bliskich i przyjaciół. Uznajemy, że wszelki dobry i doskonały dar pochodzi od Ciebie. Przebac nam naszą niewierność w szafowaniu czasem i pieniędzmi. Otwórz nasze oczy na potrzeby innych ludzi, zwłaszcza tych, którzy nie znają Chrystusa. Składamy te dary z obfitości, którą nam dałeś, abyśmy zanieśli ewangelię naszym bliźnim. Niechaj chwała Pańska napelni dzisiaj ten dom modlitwy i sprawi, że z radością pójdziemy do pracy dla Pana. W imieniu Jezusa prosimy. Amen.

13. Panie, Ty znasz nasze serca i wiesz, z jakich powodów tu dzisiaj przyszedliśmy. Choć znasz dokładnie nasze grzechy, prosimy Cię o Twoje błogosławieństwo i nowe napełnienie miłością, przebaczeniem i mocą. Wiemy, że dla Ciebie liczy się nie tyle wysokość naszych darów, ale nasze poświęcenie. Kochamy Cię i cieszymy się, że zmieniasz nas. W imieniu Jezusa dziękujemy Ci za to. Amen.
14. Panie, Boże nasz, Stwórco życia i Pogromco śmierci, cieszymy się z przywileju uwielbiana Cię. W tym dniu, który Ty, Panie, wybrałeś, dziękujemy Ci za znak nowego życia w Twoim stworzeniu. Jeszcze bardziej dziękujemy Ci za kolejnych ludzi, którzy nawracają się do Ciebie — zbawionych z grzechu i obdarzonych obfitym życiem. Prosimy o prowadzenie i siłę we wzajemnym noszeniu naszych ciężarów. Naucz nas służyć naszym bliźnim. Niechaj żadne rozłamy wśród nas nie staną na przeszkodzie Twojemu działaniu. Niechaj nasze serca przesyje jasne światło Ducha, abyśmy ujrzeli siebie tak, jak Ty nas widzisz. Przekonaj nas o potrzebie przebaczenia, tak jak Ty nam przebaczasz, kochania, tak jak ty nas kochasz, i dawania, tak jak Ty nas obdarzasz. Prosimy o to w imieniu Jezusa. Amen.
15. Ojcze, dziękujemy Ci, że przez Jezusa możemy stać się częścią Boskiej rodziny. Dziękujemy Ci, że nas kochasz i opiekujesz się nami przez Ducha Świętego. Panie, wierzymy Ci; zaradz naszemu niedowiarstwu. Przebac nam grzechy, które ciemną chmurą zwątpienia zakrywają nasz duchowy wzrok. Oczyszcz nas i spraw, byśmy żyjąc w ścisłej społeczności z Tobą gorliwie świadczyli i służyli Ci. Niech te dary, które teraz składamy, posłużą do przyprowadzenia innych ludzi do Ciebie. Niech Twoje imię będzie uwielbione. W imieniu Chrystusa. Amen.
16. Panie, Boże, który objawiłeś się nam przez Jezusa Chrystusa, dziękujemy Ci za ten sabat. Niechaj nasze spotkania w Twoim

dniu odbywają się we właściwym duchu i w prawdzie objawionej w Jezusie. Prosimy o Twoje przebaczenie tego, co było niewłaściwe w naszym życiu w minionym tygodniu. Przebacz nam też nasze zaniedbania. Pragniemy, by grzech został pokonany w naszym życiu, więc prowadź nas do społeczności z Tobą i żyj w naszych sercach. Niechaj słowa apostoła Pawła staną się podstawą naszej pewności: „A Bóg mój zaspokoi wszelką waszą potrzebę według bogactwa swej chwały w Chrystusie Jezusie”. W imieniu Jezusa prosimy Cię. Amen.

17. Nasz niebiański Ojcze, wielbimy Cię za to, że umiłowałeś nas, „kiedy jeszcze byliśmy grzesznikami”. Uświadamiamy sobie rozmiary Twojej miłości, gdy widzimy dar Jezusa i Jego śmierć na krzyżu. Wielbimy Cię za twoją stałą miłość, aktywną w chwilach prób i pokus, przebaczącą i dającą nam siłę. Przypomnij nam, że komu wiele dano, od tego wiele będzie się wymagać. Prosimy, byś udzielił pocieszenia zasmuconym i uzdrowienia chorym, mocy słabym i radości zrozpaczonym. Składamy nasze dary w nadziei, że zostaną spożytkowane, aby pomóc ludziom potrzebującym. Dajemy, aby dzielić się Twoją miłością, którą tak obficie otrzymujemy. Wysłuchaj nas, Ojcze, w imieniu Jezusa. Amen.
18. Nasz niebiański Ojcze, czcimy Cię i chwalimy. Nie wstydzimy się ewangelii Jezusowej, gdyż dzięki niej otrzymaliśmy obfite życie. Dziękujemy Ci za moc Twojej codziennej obecności. Pomóż nam iść w wierze. Prosimy, byś przebaczył nam, że ulegamy zwiedzeniu szatana i staramy się opierać im o własnych siłach. Dziękujemy Ci, że zachowałeś nas aż dotąd. Cieszymy się, że możemy złożyć dary dla zwiastowania nowego życia w Chrystusie. Pomnóż nasze dary i skieruj je do zgubionych i samotnych. Prosimy o to w imieniu Jezusa, który wstawia się za nami przed tronem łaski. Amen.
19. [W Dniu Matki]. Wieczny, troskliwy Boże, modlimy się dzisiaj z głębi serc pełnych wdzięczności za miłość naszych matek. Dziękujemy Ci za to, że dałeś nam tak wspaniałą pomoc dla nas w postaci matczynej miłości, cierpliwości i ufności. Tro-ska naszych matek była i jest dla nas wielkim błogosławieństwem. Zostaliśmy też ubłogosławieni przez Twoje zbawienie, na które nie zasłużyliśmy, ale które otrzymaliśmy darmo i bez ograniczeń, podobnie jak matczyną opiekę. Gdy dzisiaj składamy nasze dary, dajemy tylko część tego, co otrzymaliśmy i za co nigdy nie zdołamy Ci się odplacić. Amen.

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Wieczera Pańska

Muzyczna oprawa wieczery Pańskiej

Wiele naszych szczególnych spotkań i regularnych nabożeństw można znacznie uatrakcyjnić i urozmaicić, jeśli starsi zboru, pastory i muzycy zaplanują je razem i poświęcą więcej uwagi wspaniałemu przywilejowi, jakim jest uwielbianie Boga muzyką i pieśnią.

Oto kilka sugestii pochodzących od doświadczonego pastora ewangelisty: „Zawsze byłem zdania, że uroczystość wieczery Pańskiej może być o wiele piękniejsza dzięki muzyce. Ostatnio wypróbowałem tę ideę trzykrotnie i za każdym razem wyznawcy mówili, że była to piękna uroczystość. Zawdzięczaliśmy to muzyce. Tylko chór posługiwał się śpiewnikami. Wybraliśmy znane pieśni, aby zgromadzeni mogli śpiewać z pamięci. Śpiewając siedzieli podczas wszystkich pieśni z wyjątkiem ostatniej pieśni. W ten sposób śpiew zgromadzenia był bardziej spontaniczny i wyrażał uczucia ludzi. Pieśni były śpiewane z zaangażowaniem. Plan uroczystości został powielony i rozdany wszystkim członkom chóru, a organista prowadził śpiew bez żadnych dodatkowych zapowiedzi. Czytanie (patrz punkt nr 14) było kulminacyjnym punktem uroczystości”.

Wszystkie pieśni wykorzystane w nabożeństwie pochodziły ze śpiewnika Adventist Hymnal. Oto informacje, jakie ukazały się w wydrukowanym programie:

Uroczystość wieczery Pańskiej

Rozpoczęcie

Modlitwa

Chór: Pieśń 152 „Tell Me the Story of Jesus” („Opowiedz mi o Jezusie”)

Kazanie: „Aż przyjdzie”

Wyjście do oddzielnych pomieszczeń i obrzęd pokory

Powrót zgromadzonych

Wieczera Pańska

1. Chór śpiewa pieśń 154 „When I Survey the Wondrous Cross”
2. Duet i chór śpiewają pieśń 158 „Were You There?”
3. Czytanie Pisma Świętego (chleb) I Kor. 11,23-24
4. Modlitwa nad chlebem
5. Łamanie chleba przez starszych: chór śpiewa pieśń 271 „Bread Thou the Bread of Life”
6. Starsi podają chleb diakonom — muzyka organowa w tle.
7. Gdy diakoni rozdają chleb, zgromadzeni i chór śpiewają pieśń 159 „The Old Rugged Cross” („Ten stary krzyż”)
8. Diakoni wracają — muzyka organowa w tle
9. Czytanie Pisma Świętego (wino) I Kor. 11,25
10. Modlitwa
11. Podczas podawania wina zgromadzeni i chór śpiewają pieśń 184 „Jesus Paid It All”
12. Przyjmowanie wina — muzyka organowa w tle
13. Podczas zebrania naczyń zgromadzeni i chór śpiewają pieśń 329 „Take the World, but Give Me Jesus”
14. Pastor i chór czytają pieśń 402 „By Christ Redeemed” — chór odpowiada pod koniec każdej zwrotki: „Aż przyjdzie”
15. Chór i zgromadzeni śpiewają pieśń 206 „Face to Face”
16. Cicha modlitwa

Wybór pieśni jest tylko przykładowy i może być zupełnie inny, zgodnie z upodobaniami.

Gdy pastor, starsi i organista oraz chór zaplanują program, uroczystość nie będzie przerywana zbędnymi zapowiedziami czy instrukcjami, ale może od początku do końca przebiegać spokojnie, w odpowiednim nastroju.

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Wieczera Pańska

Na pamiątkę Moją

Symbole ustanowione przez Pana są proste i zrozumiałe, a prawdy reprezentowane przez nie mają dla nas najgłębsze znaczenie.

„Ustanawiając uroczystość, która miała zająć miejsce Paschy, Chrystus pozostawił Kościołowi pamiątkę swojej wielkiej ofiary złożonej za człowieka. »Czyńcie to na pamiątkę moją« — powiedział. Była to przełomowa chwila między starym i nowym systemem i ich świętami. Stare święto przemijało na zawsze. Nowe, właśnie ustanowione, miało zająć jego miejsce i stać się pamiątką śmierci Jezusa aż do końca świata” (E. G. White, *Review and Herald*, 31 V 1898).

Tekst biblijny

Mat. 26,17-29

Pieśni

Plan kazania *Przygotowanie*

Mat. 26,19

I. WPROWADZENIE

- A. Kwakrowie byli wyśmiewani i uważani za dziwaków, gdyż cicho, w modlitwie i z namysłem odbywali swe nabożeństwa. Siedzieli cicho, póki ktoś w grupie nie poczuł się poruszony przez Boga, by zaśpiewać pieśń czy wygłosić poselstwo. W ten sposób przygotowywali się na spotkanie z Bogiem i oddawali Mu cześć. Rozumieli zalecenie proroka: „Pan jest w swoim świętym przybytku; umilknij przed nim cała ziemia” (Hab. 2,20) i postępowali zgodnie z nim.
- B. Obecnie zachowanie większości adwentystycznych zgromadzeń jest dokładnym zaprzeczeniem postawy kwakrów.

Mylimy radość z frywolnością, a przecież różnią się one zdecydowanie.

- C. Zgodnie ze stwierdzeniem mędrca jest czas i pora na wszystko.
- D. Dzisiaj przyszliśmy do stołu Pańskiego. Uroczystość, jaką sprawował Jezus z uczniami przed ukrzyżowaniem, musiała być bardzo poruszająca. Z pewnością pozostawiła niezapomniane wrażenie. Po wielu latach uczniowie wciąż pamiętali, co wydarzyło się tamtego wieczora w górnej sali.
 - 1. Wpływ tej uroczystości na uczniów był tak głęboki częściowo dlatego, że była ona dobrze przygotowana.
 - 2. Jezus powiedział swoim uczniom, aby „przygotowali” to spotkanie, a oni tak właśnie uczynili.
 - 3. Chrześcijanie powinni poczynić trojakie przygotowania, zanim przyjdą do stołu Pańskiego.

II. PO PIERWSZE, PRZYGOTOWANIE FIZYCZNE

- A. Jest oczywiste, że Jezus osobiście przygotował się do odbicia wieczerzy paschalnej z uczniami.
- B. Powiedział im, że gdy wejdą do miasta, zobaczą człowieka niosącego dzban wody.
- C. Mieli pójść za tym człowiekiem do domu i przygotować wieczerzę w górnej sali. Jezus zatroszczył się, by poczynić odpowiednie fizyczne przygotowania do wieczerzy.

III. PO DRUGIE, PRZYGOTOWANIE PSYCHICZNE

- A. Prorok Izajasz daje nam jedną z najcenniejszych obietnic w Biblii dotyczącą więzi człowieka z Bogiem — Iz. 26,3.
 - 1. Za pomocą umysłu człowiek skupia swoją uwagę na czymś.
 - 2. Na czym polega „umysłowe przygotowanie” do uwielbienia Boga i przyścia do stołu Pańskiego?
 - 3. Piotr w swoim pierwszym liście napomina nas (I Piotra 1,13). Pragnie, byśmy nauczyli się sztuki koncentracji pozwalając Duchowi Świętemu panować nad naszymi umysłami.
- B. Jak często doświadczyłeś duchowego poruszenia i uwrażliwienia w czasie nabożeństwa?
 - 1. Być może miałeś nieporozumienie z kimś ze zboru, a teraz widzisz tę osobę siedzącą w domu modlitwy. Czujesz się nieprzyjemnie.

2. Zaczynasz sobie przypominać, coś, co wydarzyło się w przeszłości. Denerwujesz się i czujesz się zupełnie nie przygotowany do uczestniczenia w nabożeństwie.
- C. Jak możemy to pokonać?
1. Izajasz mówi nam, że musimy zachować „stały umysł” w Chrystusie.
 2. Otwórz Słowo Boże i niech ono przemówi do ciebie. Jest ono „ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny”, a Duch Święty da ci siłę do odrzucenia złych myśli i przygotowania się psychicznie do uczestniczenia w wieczerzy Pańskiej.

IV. PO TRZECIE, PRZYGOTOWANIE DUCHOWE

- A. Paweł mówi wyraźnie o chrześcijańskim postępowaniu w związku z wieczerzą Pańską (I Kor. 11,26-34).
1. Paweł miał na myśli duchowe przygotowanie.
 2. Stwierdził, że uroczystość wieczerzy Pańskiej nie jest jakimś błahym zwyczajem czy kościelnym rytuałem.
 3. Nigdy nie wolno podchodzić do wieczerzy Pańskiej z obojętnością.
- B. Co należy zrobić, aby się przygotować?
1. To bardzo proste: „Niechże więc człowiek samego siebie doświadcza”.
 2. W obecności Boga, w świetle Słowa Bożego, musimy badać siebie, czy jesteśmy duchowo przygotowani do uczestniczenia w wieczerzy Pańskiej.
 - a. Po pierwsze, musimy zastanowić się, czy wyznaliśmy grzechy Bogu i wyznać je.
 - b. Niewiele jest tak chwalebnych doświadczeń, jak doświadczenie przebaczenia grzechów i doznanie pełnej akceptacji w obecności Boga.
 - c. W poczuciu duchowego odrodzenia możemy przyjść do stołu Pańskiego z niewysłowioną radością.
- C. Częścią przygotowania do wieczerzy Pańskiej jest uczciwe chrześcijańskie życie.
1. Jeśli Duch Święty przekonuje nas o tym, że zgrzeszyliśmy przeciwko Bogu i przeciwko bliźniemu, powinniśmy pojednać się z Bogiem i ludźmi.
 2. Nie możemy uczestniczyć z radością w wieczerzy Pańskiej, jeśli w naszych sercach dominują niewłaściwe uczucia.

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Wieczera Pańska

Na pamiątkę Moją

„Nikt nie powinien wyłączać siebie z udziału w wieczerzy Pańskiej z tego tylko powodu, że mogą w niej uczestniczyć ludzie niegodni. Każdy z naśladowców Chrystusa powołany jest to publicznego uczestnictwa, które służy jako dowód przyjęcia Go za osobistego Zbawiciela. Obrzęd wieczerzy Pańskiej ustanowił Chrystus, po to, aby móc się spotykać ze swym ludem i dodawać mu otuchy przez swą obecność. Nawet niegodne serca i ręce mogą odprawić nabożeństwo, ponieważ sam Chrystus jest w nim obecny, aby służyć swym dzieciom. Wszyscy, którzy przychodzą z wiarą w Niego, dostępują wielkiego błogosławieństwa. Ci, którzy zlekceważą czas boskiej łaski, będą odczuwać jej brak. O nich można będzie powiedzieć: »Nie wszyscy jesteście czysti« (Życie Jezusa, wyd. VII, s. 521-522).

Tekst biblijny

Łuk. 9,23-27

Pieśni

Plan kazania *Dyscyplina i uczniostwo*

Łuk. 9,23

I. WPROWADZENIE

- A. Gdy przygotowujemy się do wieczerzy Pańskiej jako wzniosłej pamiątki, powinniśmy rozważyć krótko dwa znaczące słowa: dyscyplina i uczniostwo.
1. W rzeczywistości „dyscyplina” i „uczniostwo” oznaczają to samo.
 2. Uczniem jest ten, kto został nauczony i wyszkolony przez Mistrza; jest to ktoś, kto przyszedł ze swymi uprze-

- dzeniami, niewiedzą i grzechem, aby otrzymać naukę, prawdę i przebaczenie od Zbawiciela.
- B. Bez dyscypliny nie jesteśmy uczniami, mimo iż wyznajemy imię Jezusa.
 - C. Niewątpliwie żadne pokolenie nie odrzucało dyscypliny w takim stopniu jak nasze.
 - 1. Nasze pokolenie jest pokoleniem odrzucającym wszelkie ograniczenia.
 - 2. Wolność i rozpasanie zajęły miejsce prawa i porządku.
 - 3. Ponadto duch pobłażliwości stał się stylem życia wielu ludzi — nawet niektórych chrześcijan.
 - 4. Ten brak dyscypliny sprawia, że ludzie lekceważą potrzebę wierności Bogu. Pod wpływem narastającego egoizmu zanika współczucie.
 - D. Czym jest „dyscyplina”?
 - 1. Słownik definiuje ją jako „szkolenie, które poprawia, kształtuje i udoskonala umysłowe zdolności i cechy charakteru”.
 - 2. Łatwo możemy tę definicję przełożyć na duchową rzeczywistość. Wzrastanie, dojrzewanie i rozwój chrześcijanina muszą podlegać ciągłemu poprawianiu i kształtowaniu prowadzącemu do ostatecznej doskonałości, której doświadczymy, gdy znajdziemy się w obecności Chrystusa.

II. UCZNIOSTWO WYMAGA DISCYPLINY NAWRÓCENIA, GDY UZNAJEMY NASZ UPADŁY STAN, WYZNAJEMY NASZ BUNT PRZECIWKO BOGU I PRZYCHODZIMY W SKRUSZE DO ZBAWICIELA.

Nawrócenie składa się z dwóch elementów:

- A. Po pierwsze, jest to wstępne doświadczenie, gdy człowiek uświadamia sobie, że jest zgubiony, bez nadziei i poznaje Jezusa Chrystusa jako swojego Zbawiciela.
 - 1. Jest to najtrudniejsza dyscyplina, która niszczy naszą pychę, podstawowy grzech, który jako pierwszy zrodził się w umyśle szatana.
 - 2. Nigdy nie jest łatwo doprowadzić kogokolwiek do tego, aby przyznał się, że jest grzesznikiem. Jednak gdy to nastąpi, świadczy o cudzie nawrócenia.
 - 3. To jest Boże dzieło (Tyt. 3,5).
- B. Jednak nawrócenie ma jeszcze inny wymiar w życiu chrześcijanina.

1. W życiu chrześcijanina potrzebne jest codzienne nawrócenie, przyście do Boga, otwarcie przed Nim serca, a zarazem odwrócenie się od niedojrzałości i głupoty w celu prowadzenia dojrzałego chrześcijańskiego życia.
2. Gdy chrześcijanin chodzi z Panem, codziennie się zmienia i się nawraca, i jest przekształcany na podobieństwo Syna Bożego.
3. Jak reagujesz na dyscyplinę codziennego nawrócenia?

III. CENA UCZNIOSTWA

- A. Jezus powiedział: „Kto miłuje ojca albo matkę bardziej niż mnie, nie jest mnie godzien; i kto miłuje syna albo córkę bardziej niż mnie, nie jest mnie godzien” (Mat. 10,37). Przy innej okazji dodał jeszcze: „Jeśli kto przychodzi do mnie, a nie ma w nienawiści ojca swego i matki, i żony, i dzieci, i braci, i sióstr, a nawet i życia swego, nie może być uczniem moim” (Łuk. 14,26).
- B. Co Jezus miał na myśli mówiąc te słowa?
1. Bóg pragnie być najbliższy każdemu z nas. Głębia i intensywność naszej miłości do Boga powinny przewyższać nawet naszą miłość do najbliższych nam ludzi.
 2. Tylko Bóg może zająć to szczególne miejsce w sercu człowieka przeznaczone wyłącznie dla Niego.
 3. Powinniśmy usunąć z tego miejsca każdego, kto próbuje je zająć.
 4. Nie zawsze łatwo przychodzi nam pozwolić Chrystusowi, aby był Panem naszego serca.
 5. Jego panowanie w naszym życiu wiąże się z wyrzeczeniami z naszej strony.
 6. Oznacza to, że musimy w każdej godzinie naszego życia otwierać przed Nim serce i poddawać się Jemu żyjąc w ciągłej świadomości Jego obecności.

IV. W KOŃCU UCZNIOSTWO WYMAGA DYSCYPLINY PORÓWNAJĄCEJ DO NIESIENIA KRZYŻA

- A. Każdego dnia potrzebujemy trzech rzeczy:
1. Pokarmu (o który modlimy się słowami: „Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj”).
 2. Pracy (w której mamy być wierni i solidni: „jeśli kto nie pracuje, niechaj też nie je”).

3. Naszego codziennego krzyża.
 - a. Czym jest krzyż, który mamy codziennie nieść?
 - b. Nie jest to krzyż naszego Zbawiciela, który cierpiał za nasze grzechy zawieszony na drzewie, gdyż nie możemy nic dodać do ceny naszego odkupienia.
 - c. Nie jest to też znoszenie jakichś ciężarów, niewygod.
 - d. Jest to raczej wyrzeczenie się siebie w najgłębszym znaczeniu tego słowa. Jest to pełne poddanie się woli Bożej.
 - e. Jest to codzienne wyrzeczenie się niewłaściwych pragnień i pożądlivości, i chętnie poddanie się miłości i woli Chrystusa.
- B. Krzyż jest narzędziem śmierci.
 1. Nie ma czegoś takiego, jak „bezgrzeszna doskonałość” w tym życiu.
 2. Dlatego każdego dnia musimy żyć w mocy Ducha Świętego, który uśmierca naszą grzeszną naturę.
- C. To jest niesienie krzyża.
 1. Nie jest to ponure, smutne doświadczenie.
 2. Nie ma głębszej i trwalszej radości jak ta, której doznaje chrześcijanin oddający się pod Boże panowanie i żyjący w ścisłej więzi z Jezusem.

V. PODSUMOWANIE

- A. Gdy przygotowujemy się do wieczerzy Pańskiej, by uczestniczyć w tej wspaniałej pamiątce, rozważmy poważnie kwestię dyscypliny i uczniostwa.
- B. Czy doświadczacie codziennie dyscypliny nawrócenia — czy pozwalacie Bogu zmieniać was, poprawiać, kształtować i doskonalić?
- C. Czy jesteście gotowi zapłacić cenę uczniostwa — poświęcić wszystko, by Chrystus mógł zamieszkać w waszych sercach?
- D. Czy przyjęliście dyscyplinę niesienia krzyża?
- E. Czy codziennie pozwalacie Bogu uśmiercać waszą grzeszną naturę i upodobniać was do Jezusa, który jest naszym wzorem?

Notatki

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Wieczera Pańska

Na pamiątkę Moją

Przykład Chrystusa nie godzi się z jakimikolwiek formami wyłączenia kogokolwiek od udziału w wieczerzy Pańskiej, ale jest również prawdą, że nie może w niej uczestniczyć jawny winowajca. Duch Święty mówi o tym wyraźnie (I Kor. 5,11). Jednak poza tym orzeczeniem nikt nie jest upoważniony do głoszenia sądów w tej sprawie. Bóg nie pozwolił człowiekowi wypowiadać się na temat uprawnień do uczestniczenia w obrzędach, bowiem żaden człowiek nie potrafi czytać w sercach i dlatego nie potrafi odróżnić plewy od pszenicy. „Niechże więc człowiek samego siebie doświadcza i tak niech je z chleba tego i z kielicha tego pije. Albowiem kto je i pije niegodnie, nie rozróżniając ciała Pańskiego, sąd własny je i pije” (I Kor. 11,28-29).

Tekst biblijny

Jan 17,1-11

Pieśni

Plan kazania *Trud miłości*

Jan 17,4

I. WPROWADZENIE

- A. Dzisiaj jako rodzina wierzących w Pana Jezusa powinniśmy usiąść przy Jego stole.
- B. Te symbole, w których będziemy uczestniczyć, mówią prosto i wyraźnie o misji i zamiarach naszego Pana na ziemi.
- C. Jednym z wielu wymiarów Jego życia i służby było wypełnienie woli niebiańskiego Ojca.

- D. Kiedy Jezus wypowiedział słowa zapisane w naszym dzisiejszym tekście przewodnim, musiał czuć się bardzo samotny.
1. Piotr, Jakub i Jan — trzej najbardziej zaufani uczniowie — zasnęli w ogrodzie Getsemane, gdy mieli modlić się z Nim.
 2. Nie wytrzymali nawet godziny.
 3. Jednak Jego niebiański Ojciec był blisko, a w swojej arcykapłańskiej modlitwie Jezus wylał przed Nim swoje serce.
- E. Jedno zdanie w tej modlitwie jest szczególnie wymowne: „Ja cię uwielbiłem na ziemi; dokonałem dzieła, które mi zleciłeś, abym je wykonał” (Jan 17,4).
- F. Gdyby Jezus nie dokonał tego, o czym powiedział, wszystko inne byłoby stracone.

II. W JAKI SPOSÓB JEZUS UWIELBIŁ OJCA?

- A. Uczynił to przez swoje nauczanie i cuda.
1. Bóg jest uwielbiony wśród ludzi, gdy człowiek poznaje Go takiego, jakim On jest.
 2. To była pierwsza część misji Jezusa na ziemi.
 3. Gdy Jezus przyszedł, to według apostoła Pawła, „w nim mieszkała cielesnie cała pełnia boskości” (Kol. 2,9).
 4. Bóg mieszkał w doskonałym, bezgrzesznym człowieku.
- B. Z ludzkimi emocjami, sposobem rozumowania i działania Jezus był Bogiem-człowiekiem. W ten sposób Bóg został uwielbiony w osobie swego Syna.
- C. Jego nauczanie prowadzi do dojrzałości, spełnienia i doskonałości.
- D. W niezrównanym Kazaniu na Górze Jezus wyłożył z błędną przejrzystością, jak mają żyć Jego wierni.
1. W tych słowach ustanowił najwyższy wzór duchowego życia.
 2. Jedyńm sposobem, w jaki człowiek może żyć zgodnie z zasadami nauczonymi przez Jezusa w Kazaniu na Górze, jest zamieszkanie Ducha Chrystusowego w sercu człowieka.
 3. Poddając się Jemu, umieramy dla egoizmu.
- E. Życie i zwycięstwo przychodzą więc równocześnie z obumieraniem i poddaniem się!

1. Jezus uwielbił Ojca także przez cuda, których dokonywał.
2. Pokonywał normalne prawa przyrody i przez moc Ducha Świętego uzdrawiał chorych i wskrzeszał zmarłych.
3. Jednak Jezus nigdy nie twierdził, że służba uzdrawiania jest celem samym w sobie.
4. Czasem Bóg posługuje się fizycznym uzdrowieniem, aby sprawić duchowe uzdrowienie i potwierdzić naszą wiarę.
 - a. W takich czasach trudności i prób chrześcijanie uczą się całkowitego zaufania do Chrystusa.
 - b. Nie zawsze możemy poznać zamysł Boży w kwestii fizycznego uzdrowienia. Gdy Jego wolą jest użycie uzdrawiającej mocy, oddajemy Mu chwałę, gdyż On nie dopuści, aby z powodu cudów chwała otaczała człowieka.

III. JEZUS UWIELBIŁ OJCA TAKŻE PRZEZ TO, ŻE UKOŃCZYŁ DZIEŁO, KTÓRE OJCIEC DAŁ MU DO WYKONANIA.

- A. Na krzyżu wołał: „Wykonało się!”
 1. Dzieło odkupienia, które Jezus przyszedł wykonać, dobiegło końca. Jezus zniósł mękę na krzyżu, gdyż widział przed sobą radość z powodu wykonania zadania.
 2. Tak więc Biblia wskazuje, że Jezus radował się z dzieła, które Ojciec dał Mu do wykonania.
- B. Jak to możliwe, że Jezus cieszył się z dzieła, które spotykało się z taką opozycją i odrzuceniem, niezrozumieniem i okrucieństwem?
 1. Jezus czynił z radością to dzieło, gdyż był „jedno z Ojcem”.
 2. Od początku doświadczał boskiej radości, gdy poznawał plan zbawienia.
 3. Zanim Bóg założył podstawy świata, wiedział, że człowiek wybierze zło zamiast sprawiedliwości.
 4. Dzięki swej wszechwiedzy Bóg zaplanował zbawienie człowieka.
 5. Z pewnością złamało to serce Boga, gdy człowiek uczynił w swoim czasie to, co Bóg przewidział, zanim go stworzył.

